

stort Antal Miner som her i September Maaned, vil man vistnok i det væsentlige kunne klare sig tilfredsstillende. I det hele er det lykkedes at ordne det saaledes, at der saa godt som ingen Ulykker af alvorlig Karakter har været ved Minesprængninger herhjemme. Der har været to for Mandskabets Vedkommende, og vistnok i begge Tilfælde var der udvist nogen Uforsigtighed af de paagældende. Desuden har jo enkelte Ulykkestilfælde ramt civile, men om disse tror jeg at kunne sige, at de skyldes en manglende Respekt hos en Del af Befolkningen for Minerens Farlighed. I ikke faa Tilfælde er Befolkningen omgaaedes disse Miner ret letsindigt. Ikke blot har der været Folk, som har ønsket at erhverve sig Bestanddele af Minerne, og som i den Anledning har givet sig til at skruer dem fra hinanden og arbejde med dem — og man maa naturligvis være paa det rene med, at hvis man hengiver sig til saadan Erhvervsvirksomhed, er det forbundet med en vis Risiko. Men andre har taget Minerne mere som en Art Underholdning. Det er sket, at et Selskab har sat sig paa en Mine og har bearbejdet den saa længe, at det endte med, at Minen eksploderede. I andre Tilfælde har vi faaet tilsendt Fotografier, hvorefter Folk har sat sig paa Miner, men hvor de dog er kommet godt fra det. Overfor saadanne Udslag af Uforsigtighed er der kun Grund til at advare, og overfor dem virker ingen andre Bestræbelser end netop Advarsler. Det er umuligt at faa alle Miner uskadeliggjort saa hurtigt, at der ikke kan forekomme Ulykkestilfælde, naar Folk bærer sig uforsigtigt ad.

Det ærede Medlem fra Lemvig (Hagbart Berg) gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Redningsmandskabet. Det ærede Medlem mente, at der kunde være god Grund til at foretage forskellige Forhøjelser af de Beløb, som Redningsmandskabet nu modtager som Betaling. Jeg vil her gerne oplyse, at vi allerede tidligere har ordnet det saaledes, at der er ydet Redningsmandskabet et Tillæg af 60 pCt. af deres samlede Lønning som Dyrtidstillæg under de forhaandenværende Forhold, hvortil vi har faaet Rigsdagens Samtykke, og forskellige af de Ydelser, som gives Redningsmandskabet for udførte Arbejder, Øvelser o. s. v., er blevet forhøjet. Det ærede Medlem omtalte et særligt Ønske, nemlig det, at Betalingen for forgæves Møde, tror jeg, det var, skulde forhøjes til 15 Kr. Dette er sket, dog med den Begrænsning, at Beløbet kun ydes, naar den Tid, hvori der har været lagt Beslag paa

vedkommende, har strakt sig ud over 6 Timer. For indtil 6 Timer ydes der altsaa Redningsmandskabet det tidligere Beløb, for over 6 Timer derimod 15 Kr. Dernæst dvælede det ærede Medlem ved et Spørgsmaal, som alle ærede Medlemmer, der ikke er kommet ind i det høje Ting ved det sidste Valg, vil mindes fra tidligere Finanslovbehandlinger, nemlig Spørgsmaalet om Olietøj eller en Betaling af 15 Kr. om Aaret til Mandskabet som Erstatning herfor. Naar Spørgsmaalet tidligere er blevet draget frem, har det staaet paa et Enten-Eller: enten Olietøjet af Staten eller 15 Kr. Nu er det ordnet saaledes, at man enkelte Steder har faaet Olietøjet, og i det store og hele har man faaet 15 Kr., men det ærede Medlem rejste nu Kravet som et Baade-Og: baade Olietøjet og 15 Kr., og naturligvis, paa denne Maade vil Ønskerne ganske naturligt stige. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorledes Ordningen til syvende og sidst bør være med Hensyn til Redningsmandskabets Lønninger, idet Spørgsmaalet jo maa afgøres i Tilknytning til den almindelige Afgørelse vedrørende Lønninger herhjemme, men jeg tror at turde sige, at vi ved forstaaende Forhandlinger med Redningsmandskabets Organisation har opnaaet de Forbedringer og Forhøjelser, som var naturlige i den foreliggende Situation, og at man derefter maa kunne sætte Sagen i Bero, hvis Forholdene ikke skulde stille sig særlig ejendommelige, indtil den almindelige Ordning af Lønningerne finder Sted.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger til det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck). Det ærede Medlem udtalte, at de militære Udgifter havde været meget store i disse Aar, og det skal jeg allermindst bestride. Det ærede Medlem føjede til, at Udgifterne kunde nok have været noget mindre, hvis vi havde haft militære Ministre, som havde arbejdet med disse Spørgsmaal. Hertil maa jeg dog sige, at jeg ikke tror, man gør sig nogen Forestilling om, hvor store Udgifter der under Vilkaar som dem, vi har oplevet i disse Aar, vilde være blevet, hvis man havde haft militære Ministre, der som Fagmænd havde været naturlig tilskyndede til, næsten følt sig forpligtede til med Styrke at fremføre alle de Krav, som maatte blive rejst af den ene eller den anden Myndighed paa Omraader, som særlig interesserede denne. Jeg tror, at hvis vi havde haft en saadan Ordning, vilde det ærede Medlem være kommet til at staa overfor Udgifterne, der var blevet klækkeligt højere end de Ud-